

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.048 van 4 november 2014
in de zaak A. 208.435/X-15.390.**

In zake : Adrian OUDE HENDRIKMAN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jacques Sambon
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Wijnheuvelenstraat 227
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het BRUSSELSE HOOFDSTEDELIJKE GEWEST,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Monique Kestemont en Jan Bouckaert
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de NV INFRABEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Frederik Vandendriessche en Filip Lahaye
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 april 2013, strekt tot de nietigverklaring van “de stedenbouwkundige vergunning afgeleverd op 30 maart [lees: januari] 2013 door de gemachtigde ambtenaar van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aan Infrabel tot uitbreiding van lijn 124 naar vier sporen tussen de Vleeskersenstraat en de grens van het Gewest, het oprichten van een halte op het kruispunt van lijn 26”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 224.226 van 2 juli 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingewilligd.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 5 september 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 juni 2014.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Masureel, die *loco* advocaat Jacques Sambon verschijnt voor verzoeker, advocaat Renaud Van Melsen, die *loco* advocaten Monique Kestemont en Jan Bouckaert verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Frederik Vandendriessche, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten werden uiteengezet in het tussenarrest nr. 224.226 van 2 juli 2013.

IV. De rechtspleging

4. De verwerende partij dient geen memorie van antwoord in, maar wel een laatste memorie. Daargelaten de elementen die de openbare orde raken, kan geen rekening gehouden worden met argumenten die de verwerende partij reeds in een memorie van antwoord had kunnen aanvoeren, vermits het auditorsverslag zich daar niet over heeft kunnen uitspreken en verzoeker daar voorafgaand aan dit verslag niet schriftelijk heeft op kunnen antwoorden.

V. Vraag tot samenvoeging

5.1. In haar memorie in tussenkomst wijst de tussenkomende partij erop dat tegen de bestreden vergunningsbeslissing tevens een annulatieberoep werd ingediend in het Frans (zaak gekend onder rolnummer A. 208.408/XV-2.237) en verzoekt zij om de samenvoeging en de verwijzing van de zaken naar de tweetalige kamer van de afdeling bestuursrechtspraak, aangezien “de zaken zijn gericht tegen dezelfde beslissing, en zijn gesteund op eenzelfde middel”.

5.2. De zaken vertonen gewis zekere overeenkomsten. Niettemin is het niet in het belang van een goede rechtsbedeling dat ze zouden worden samengevoegd, nu in de zaak A. 208.408/XV-2.237 nog niet eens een verslag van het auditoraat voorhanden is, terwijl de voorliggende zaak geheel in staat is om te worden berecht.

Daar komt nog bij dat in de zaak A. 208.408/XV-2.237 de procedure in het Frans wordt gevoerd en in de onderhavige zaak in het Nederlands, zodat de voeging een verwijzing naar de tweetalige kamer zou noodzaken, wat een bijkomende procedurale complicatie inhoudt.

Derhalve wordt de vraag van de tussenkomende partij afgewezen.

VI. Verzoek om de zaak te laten behandelen door de Algemene Vergadering

Verzoek van de tussenkomende partij

6.1. In haar memorie in tussenkomst vraagt de tussenkomende partij om de zaak te laten behandelen door de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Volgens de tussenkomende partij dreigt de eenheid van de rechtspraak te worden verstoord. De zienswijze volgens welke het bestreden besluit, in de zin van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de bestuurstaalwet), betrekking heeft op een zaak die tegelijk in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en het Nederlandse taalgebied gelokaliseerd of lokaliseerbaar is, strijdt immers manifest met het arrest nr. 17.830 van 19 oktober 1976.

6.2. In haar laatste memorie benadrukt de tussenkomende partij dat het globale project voor de uitbreiding van de spoorlijn werd opgedeeld in drie afzonderlijke gelokaliseerde/lokaliseerbare concrete zaken, respectievelijk voor het gedeelte Vlaamse Gewest, Waalse Gewest en Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Er is dus sprake van drie concrete zaken die ieder afzonderlijk het voorwerp uitmaken van een overheidsbeslissing genomen door een andere gewestelijke overheid. Het bestreden besluit, dat werken op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest vergunt, is conform het arrest nr. 17.830 enkel in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad gelokaliseerd of lokaliseerbaar.

Beoordeling

7. De partijen hebben niet de mogelijkheid om op grond van artikel 92 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak te eisen. Te dezen is er, gelet op hetgeen hierna wordt geoordeeld, geen reden om in te gaan op het door de tussenkomende partij gedane voorstel.

8. In het door de tussenkomende partij aangehaalde arrest nr. 17.830 wordt geoordeeld dat indien de aanleg van een strook van een autoweg als een op zich zelf staande onderneming wordt uitbesteed, die aanneming verschijnt als een aparte zaak die als zodanig moet worden gelokaliseerd, wat ook het tracé van de autoweg, in zijn geheel beschouwd, moge zijn. De leer van dit arrest is dat de lokalisatie dient te gebeuren aan de hand van de concrete zaak, en niet aan de hand van het gehele project, waarin de concrete zaak past. Daarbij is het, anders dan de tussenkomende partij in haar laatste memorie lijkt aan te nemen, geenszins uitgesloten dat de concrete zaak waarover de voor één taalgebied bevoegde overheid moet beslissen in twee aangrenzende taalgebieden gelokaliseerd of lokaliseerbaar is.

Er valt niet in te zien waarom de door de tussenkomende partij bekritiseerde zienswijze, die erop neerkomt dat de lokalisatie gebeurt aan de hand van de concrete zaak en niet aan de hand van het grotere project, zijnde het in drie taalgebieden gelegen gewestelijk expresnet, strijdig zou zijn met het arrest nr. 17.830.

VII. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

9. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van het gezag van gewijsde van de vernietigingsarresten nr. 209.862 van 20 december 2010 en nr. 221.007 van 15 oktober 2012.

Verzoeker wijst erop dat zowel de aanvraag tot stedenbouwkundig attest, de presentatienota van de aangepaste aanvraag tot stedenbouwkundig attest, de effectenstudie die werd onderworpen aan het openbaar onderzoek, de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning als het bestreden besluit uitsluitend in het Frans zijn gesteld.

Nochtans moet een administratieve overheid wanneer zij een nieuwe beslissing neemt nadat haar beslissing door de Raad van State is vernietigd het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest eerbiedigen.

Volgens verzoeker veranderen de vermeldingen en de motivering van het bestreden besluit niets aan de analyse die de Raad van State in de arresten nrs. 209.862 en 221.007 heeft gemaakt. Daarbij benadrukt verzoeker dat het bestreden besluit zich uitspreekt over dezelfde vergunningsaanvraag als die waarop de door de Raad van State vernietigde vergunningsbeslissingen betrekking hadden.

10. In haar memorie in tussenkomst stelt de tussenkomende partij dat in de nieuwe vergunningsbeslissing de vereiste eerbied voor de rechtspraak van de Raad van State aan de dag wordt gelegd. Het oordeel van de Raad van State in de ingeroepen arresten was immers gebaseerd op het cruciale element – uitgaande van de gegevens uit de vergunningsaanvraag (vermelding van de afbraak van het gebouw van de halte Linkebeek) en het bijgevoegde situatieplan – dat de vergunning waarover de verwerende partij zich diende uit te spreken tevens betrekking had op het slopen van een in het Nederlandse taalgebied gelegen onderdeel van het stationsgebouw Linkebeek. Het was de omstandigheid dat uit de toen beschikbare informatie bleek dat dit stationsgebouw gelegen was op het grondgebied van twee gewesten welke de Raad van State tot twee maal toe heeft doen besluiten tot een schending van de bestuursstaalwet. Op 10 januari 2013 heeft de tussenkomende partij evenwel bij de gemachtigde ambtenaar van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest een door een erkende landmeter opgemaakt plan ingediend met betrekking tot de ligging van het bestaande stationsgebouw van Linkebeek (hierna: het landmetersplan).

Hierdoor is komen vast te staan dat het voornoemde stationsgebouw volledig en uitsluitend op Vlaams grondgebied is gelegen, zodat het voorwerp van de (aanvraag tot) stedenbouwkundige vergunning in werkelijkheid géén betrekking heeft op dit stationsgebouw. Volgens de tussenkomende partij is de enige mogelijke conclusie dan het *in casu* een zaak betreft die uitsluitend in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad kon worden gelokaliseerd en die aldus in het Frans moest worden behandeld, gelet op:

- 1) de eigen bevoegdheidsomschrijving van de gemachtigde ambtenaar van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest;
- 2) de vaststelling dat zij voor onderdelen van het project die gelegen zijn op Vlaams grondgebied een afzonderlijke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning heeft ingediend bij de bevoegde overheid van het Vlaamse Gewest en
- 3) het feit dat zij de nodige bijkomende informatie aan de aanvraag heeft toegevoegd waaruit op objectieve wijze is komen vast te staan dat het stationsgebouw van Linkebeek zich niet op de scheidingsgrens tussen beide gewesten bevindt.

In ondergeschikte orde voert de tussenkomende partij nog aan dat zij minstens intussen – na het laatste vernietigingsarrest – en dit met het overmaken van het landmetersplan haar aanvraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning heeft gepreciseerd in de zin dat deze geen betrekking heeft – ook niet deels – op werken die in het Nederlandse taalgebied gelegen zijn.

11. Ter terechtzitting stelt de tussenkomende partij dat zij ervoor terugschrikt om voor de in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad uit te voeren werken een aanvraag in het Nederlands in te dienen omdat zij ervoor vreest dat dan tal van Franstalige Brusselaars, uit onvrede met een in het Nederlands gevoerd openbaar onderzoek, beroep zullen instellen bij de Raad van State.

Beoordeling

12. Het voornemen om constructies tot stand te brengen die doorsneden worden door de grens tussen het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en het Nederlandse taalgebied noopt – met de term die de verwerende partij in haar nota in de schorsingsprocedure gebruikt – tot een “vergunningstweeluik”. De voornoemde constructies kunnen slechts worden gerealiseerd wanneer de vergunningsplichtige handelingen zowel op het grondgebied van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad als op het grondgebied van het Nederlandse taalgebied worden gesteld. Het is deze karakteristiek die meebrengt dat een aanvraag voor constructies die doorsneden worden door de voornoemde grens betrekking heeft op een zaak die tegelijk in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en het Nederlandse taalgebied gelokaliseerd of lokaliseerbaar is.

13. Dat de gemachtigde ambtenaar van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest enkel bevoegd is om de vergunning te verlenen voor wat betreft het grondgebied van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en dat voor het stellen van vergunningsplichtige handelingen in het Nederlandse taalgebied een afzonderlijke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning moet worden ingediend bij de bevoegde overheid van het Vlaamse Gewest, is evident juist, maar kan niet dienstig worden aangevoerd nu die elementen op geen enkele manier afbreuk doen aan de in het vorige randnummer gedane vaststelling.

14. Zowel in het arrest nr. 209.862 van 20 december 2010 als in het arrest nr. 221.007 van 15 oktober 2012 heeft de Raad van State met gezag van gewijsde vastgesteld dat de aanvraag van 25 oktober 2007 betrekking heeft op een zaak die tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse taalgebied gelokaliseerd of lokaliseerbaar is, waaruit voortvloeit dat de tussenkomende partij haar aanvraag in het Nederlands moet indienen en dat de verwerende partij zich in het Nederlands over die aanvraag moet uitspreken.

15. Door over de in het Frans gestelde aanvraag van 25 oktober 2007 voor de derde maal in het Frans te beslissen heeft de verwerende partij het gezag van gewijsde van de arresten nrs. 209.862 en 221.007 geschonden.

16. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat ook wanneer wordt uitgegaan van de op het landmetersplan aangeduide gemeentegrens, de aanvraag van 25 oktober 2007 betrekking heeft op constructies die doorsneden worden door de grens tussen het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en het Nederlandse taalgebied.

17. Wat het in randnummer 11 weergegeven argument betreft, volstaat het vast te stellen dat de tussenkommende partij eraan voorbij gaat dat de taal waarin besturen hun aanvragen moeten stellen één zaak is en de taal of talen waarin het openbaar onderzoek over die aanvragen gevoerd moet worden een andere. Zo moet bij dit laatste openbaar onderzoek toepassing worden gemaakt van artikel 18 van de bestuursstaalwet dat voorschrijft dat in Brussel-Hoofdstad de besturen de mededelingen die voor het publiek bestemd zijn in het Nederlands én in het Frans stellen.

18. Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de gemachtigde ambtenaar van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 30 januari 2013 waarbij aan de nv Infrabel de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend tot uitbreiding van lijn 124 naar vier sporen tussen de Vleeskersenstraat en de grens van het gewest, en tot het oprichten van een halte op het kruispunt met lijn 26.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier november 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust